

изпълнено съ тая нѣжна, другарска привѣрзаностъ, която тѣ сж чувствували, когато рамо до рамо сж вървѣли напредъ и която каточе още живѣеше въ изстиналитѣ имъ сърца.

Но-нататѣкъ е друга, сжщо такава редица. Вцепенени, замръзнали въ нѣкакъвъ внезапенъ ужасъ хора, запазили позитѣ и жестокостѣ на стремителното си движение напредъ, подобно на вкамененитѣ въ единъ мигъ шествия на легендитѣ. Но азъ не искамъ и не мога да се приближа. Гледамъ отдалечъ. Едри, снажни хора, съ черни, широки лица, навѣрно всички отъ далечнитѣ пустини на Анадола. Всички бѣха редифи. Това ясно се виждаше отъ разхвърлянитѣ навсѣкжде вещи, извадени изъ раницитѣ имъ. Какво нѣмаше тукъ. Ржчни медни воденици за кафе, джезвета, филджани, желѣзни сачове за акатми. После чорапи отъ дебела, груба прежда, флабели, ризи. И ясно и изведнѣжъ изпжкваше предъ мене тжжната интимностъ на семейството, трагичната участъ на човѣка, на бащата. Нима въ тия мъртавци можеше да се вижда врага, нима имаше мѣсто за ненавистъ, за мѣстъ? Тия ризи, тия бедняшки, прикърпени дрехи, и тѣ сж били грижливо сгъвани съ треперящитѣ прѣсти на нѣкоя любеща ржка и върху тѣхъ сж падали едритѣ, горчиви сълзи на раздѣлата.

Дълго време бродихъ между тия трупове.